

№ 794

гр. Перник, 12 януари 2015г.

Административен съд Перник, в открито съдебно заседание проведено на деветнадесети декември през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

По докладваното от съдията Георгиева административно дело № 859 по описа за 2014г. на Административен съд Перник, при участието на секретаря И.И., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Р.П.З.,*** срещу заповед с рег. № 79 от 06.11.2014г. на началника на РУП-Брезник, с която му е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от шест месеца. В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и необоснован. Постановен при съществени нарушения на административно производствените правила и при неизяснена фактическа обстановка. В съдебно заседание жалбоподателят моли за отмяна на атакуваната заповед. Не претендира присъждане на разноски.

Ответната страна–началника на РУП-Брезник не изпраща представител и не взима отношение по жалбата.

По допустимостта:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок. Видно от отразеното върху самата заповед, същата е получена лично срещу подпис от лицето на 06.11.2014г., а жалбата против нея е входирана в деловодството на РУП-Брезник на 10.11.2014г.. Жалба е допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, пряко засегнато от административния акт, поради което са дължи разглеждането ѝ по същество.

Административен съд Перник, след като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената заповед и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 11.06.2014г. ст. инспектор Р.З., заедно със ст. инспектор К.К. и мл. разузнавач Х.С. посещават адрес в гр. П за призоваване на лицето Р. П.. Същият е призован и се е явил в Първо-РУП-Перник. Проведена е беседа с него от началника на групата след което е разпоредено на инсп. В.Д. да го придружи и да окаже съдействие на РП К. по привличането му като обвиняем. Впоследствие е разпоредено Д. да бъде сменен от инсп. А.И.. За извършване на последващи действия И. е отвел П. до стаята на експерт НТЛ. Наложило се е да изчака около 15 минути в коридора пред стаята. В следващия момент П. побягнал по стълбите и се насочил към вътрешния двор на РПУ-то, напуснал двора през пост № 2 и се насочил по посока МБАЛ “Р. Ангелова”. Незабавно по него тръгнал и И. и Д.. За станалото уведомили Р.З., който незабавно сформирал екипи за

провеждане на ОИМ по издирване на лицето. Лицето е открито около 12.50ч. в строяща се сграда в двора на МБАЛ"Р.Ангелова". При задържането П. държал в ръката си спринцовка и след като видял полицаите се опитал отново да избяга. Оказал физическа съпротива, поради което полицаите му поставили белезници и го докарали в управлението за продължаване на процесуалните действия.

По случая бил уведомен незабавно директора на ОД на МВР-Перник, който със заповед № 853 от 18.06.2014г. разпоредил да се извърши проверка, защо инсп. А.И. е допуснал бягството и напускането на сградата на 01-РПУ на П., както и причините и обстоятелствата довели до бягството.

В справка вх. № 13846 от 30.07.2014г. проверяващите са констатирали, че на 11.06.2014г. Р.З. не е упражнил достатъчен контрол върху изпълнението на служебните задължения на подчиненият му служител А.И., с което е допуснал самоволното напускане сградата на РУП на лицето П.. Въз основа на тези констатации поведението на жалбоподателя е квалифицирано като нарушение на чл. 194, ал. 2, ал. 2 от ЗМВР-неизпълнение на служебни задължения, а съответното дисциплинарно наказание, за така квалифицираното нарушение е "порицание".

Не са налице в административната преписка данни да е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя и данни по кой повод и за какво са искани обяснения. Такива са постъпили с вх. № 6326 от 05.11.2014г. в деловодството на ответника.

На 06.11.2014г. е издадена заповед регистрационен с рег. № 79 на началника на РУП-Брезник, с която на основание чл. 194, ал. 2, ал. 2 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца за неизпълнение на служебните задължения. Предмет на съдебното производство е законосъобразността на тази заповед.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка базираща се на събраните писмени доказателства, настоящия състав намира, че жалбата е основателна по следните съображения.

Жалбоподателят е служител в Министерство на вътрешните работи. Същият към настоящия момент е разузнавач V-та степен в група "Криминална полиция" на РУП на МВР-Брезник, при ОД на МВР-Перник.

Атакуваната заповед е издадена по реда на чл. 210 от ЗМВР, на основание чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Заповедта е издадена в писмена форма от компетентен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР, поради което не се установява отменително основание по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Закона за Министерството на вътрешните работи е обнародван в ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г. и с него е отменен Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 17 от 2006г./). Оспорената в настоящето производство заповед е издадена за нарушение извършено на 11.06.2014г.. Към момента на издаване на заповедта е в сила пар. 15 от ПЗР на ЗМВР, според която образуванияте и неприключили до влизането в сила на закона производства за търсене на дисциплинарна или имуществена отговорност от държавните служители в МВР се довършват по досегашния ред. Досегашния ред е редът разписан в ЗМВР/отм. ДВ, бр. 53/2014г./ и правилника за прилагането му. В настоящия случай административния орган не се е съобразил с разпоредбите на този параграф, с оглед на което е допуснал съществено нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 231 от ЗМВР/отм./ редът за налагане и изпълнение на дисциплинарни наказания се урежда с Правилника за прилагане на закона. Чл. 231 от ПП от ЗМВР постановява, че дисциплинарно производство се образува при наличие на повод и данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от държавен

служител на МВР. Изискването да бъде проведено дисциплинарно производство, като поредица от фактически и правни действия за установяване и доказване на извършено дисциплинарно нарушение е свързано и с възможността държавният служител в МВР да се защити срещу конкретно предявени му обвинения от конкретно наказващ орган. По силата на чл. 237 от ПП на ЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, като за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпреди извършване на проверка. В конкретиката на казуса следва да се отбележи, че дисциплинарно наказващия орган не е провел никакви действия от свое име по установяване на нарушението, а се е позовал на постъпилата при него справка с рег. № 13846 от 30.07.2014г. Единственото, което е направил е приел писмени обяснения, в които няма обяснения, тъй като не е ясно по какъв повод са изисквани, нито има данни служителят да е уведомен за започналото дисциплинарно производство срещу него.

Нормата на чл. 238 от ПП на ЗМВР не е самоцелна, а тя е неразривно свързана с преклузивните срокове по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР/отм./. Нарушението е открито по смисъла на чл. 233, ал. 1 от ПП на ЗМВР от момента на предоставяне материалите по случая на компетентен орган да наложи наказанието. Разпоредбата на чл. 223, ал. 2 от ПП на ЗМВР изрично предвижда, че дисциплинарното нарушение се счита за установено, когато материалите постъпят при компетентния дисциплинарнаказващ орган, който следва да се запознае с тях и да извърши преценка дали ли е дисциплинарно нарушение. Заповедта не отговаря и на изискванията на чл. 246, ал. 1 от ППМВР. Видно от текста ѝ, в нея не е посочено кога е извършено нарушението. Дали това е времето на извършване на проверката или когато изготвената справка за работата на комисията е представена на началника на РПУ-то или когато дисциплинарният орган се е запознал със справката. С оглед установените по делото релевантни за спора юридически факти, настоящият съдебен състав счита, че при произнасянето си наказващият орган е приложил неправилно материалния закон. Вписаното в заповедта правно основание чл. 194, ал. 2, ал. 2 от ЗМВР не съответства на изложеното в същата фактическо основание. Съгласно разпоредбата на чл. 246, ал. 1 от ПП на МВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Оспорваната заповед не съдържа всички реквизити посочени в чл. 246, ал. 1 от ПП на ЗМВР. Едни от задължителните реквизити на писмената заповед, с която се налага дисциплинарно наказание са посочване на мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението и точното посочване на разпоредбите, които са нарушени. В заповедта, освен коя точно норма наказващият орган счита, че е нарушена с действията му следва да конкретизира какво точно не е направил. Такова уточняване не е направено. Непосочването на конкретните фактически основания, които да съответстват на определената квалификация на дисциплинарното нарушение не може да бъде заместено само от цитирането на правно основание. В конкретната хипотеза от фактическа страна е изписано следното: " с действията си Р.З. не е осъществил достатъчен контрол при изпълнение на служебните задължения на подчинените си служители, което е довело до самоволното напускане на сградата на първо РУП на лицето П., с което е извършил дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, ал. 2 от ЗМВР.

Като правно основание за издаване на обжалваната заповед ответникът е посочил чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР: неизпълнение на служебните задължения. При тази формулировка на дисциплинарното нарушение, решаващият състав намира, че е налице липса на конкретност и непосочване от страна на АНО на конкретни действия или бездействия на жалбоподателя, с които той не е изпълнил служебните си задължения. Позоваването на дисциплинарно наказващия орган е само на извършената проверка разпоредена от друг орган по отношение на друго лице и същият не е провел собствена проверка преди да наложи наказанието. Точното посочване на санкционираното със заповедта нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, и доказателствата, въз основа на които това е установено са от съществено значение за законосъобразното ангажиране на дисциплинарна отговорност. Тези изисквания са свързани с реализиране правото на защита на наказаното лице, както и с контрола за законосъобразност на административния акт, с който се налага наказанието, с оглед правилна преценка за наличието на осъществено от обективна и субективна страна дисциплинарно нарушение и правилното квалифициране на същото.

В настоящия казус дисциплинарната отговорност на служителя от МВР, ангажирана в рамките на дисциплинарното производство не е установена и доказана. Всички събрани доказателства сочат за липса на дисциплинарно нарушение от страна на жалбоподателя. Административно наказващия орган не е доказал наличие на дисциплинарно нарушение от страна на жалбоподателя, за което да бъде наложено дисциплинарно наказание. В хода на дисциплинарното производство не са събрани категорични доказателства, въз основа на които да е установено по безспорен начин вмененото нарушение. Няма преки и косвени доказателства, от които да се направи извод какво е следвало да бъде дължимото поведение на З. за “не осъществения достатъчен контрол при изпълнение на служебните задължения на подчинените му служители”, за да се прецени в какво се състои неизпълнението на неговите служебните задължения, дали то е умишлено или непредпазливо и какво е причинило това поведение. Всички тези въпроси не намират отговор в мотивите на административния акт. Макар акта да е подробен и многословен в него липсват фактически обстоятелства. Датата на извършване на нарушението е важен реквизит на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като това е и началният момент от който започват да текат сроковете за ангажиране на дисциплинарната отговорност. В конкретния случай без да е посочена ясна дата на извършване на нарушението тези срокове не могат да бъдат съобразени и се пречат контрола на съда за законосъобразност върху издадения административен акт.

Дисциплинарната отговорност е вид юридическа отговорност лична, която се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение. За да бъде доказано дисциплинарното нарушение и ангажирана дисциплинарната отговорност на едно лице е необходимо да се установи от фактическа страна деянието-действие или бездействие, от обективна страна да се докаже противоправността на това деяние, т. е. да е налице обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение, от субективна страна да е налице вина на дееца - умишъл или небрежност и да се прецени цялостното поведение на служителя по време на изпълнение на задълженията му. С оглед на това, за да е законосъобразен актът, с който се налага дисциплинарно наказание, следва да установява посочените елементи на дисциплинарната отговорност и органът да е направил преценка и да е изложил мотиви за всеки от тях, което в случая не се наблюдава. При това положение следва да се приеме, че атакувания акт се явява материално незаконосъобразен.

В тежест на наказващия орган е да докаже извършеното дисциплинарно нарушение от жалбоподателя по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. В случая, съдът

счита, че не е доказано, както изпълнителното деяние, с което е осъществено нарушението, така също и субективната страна на деянието, поради което не може да се ангажира дисциплинарната отговорност на служителя. На следващо място в атакуваната заповед дори не е посочено правното основание, което да обвърже състава с наложеното наказание. Налагането на дисциплинарно наказание следва да се извършва в съответствие с принципите на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, а именно, като се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, което в случая не се наблюдава.

Въз основа на изложеното настоящия състав приема, че атакуваната заповед следва да се отмени на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК като незаконосъобразна.

Разноски не се претендират, поради което и не се присъждат.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р.П.З.,*** заповед с рег. № 79 от 06.11.2014г. на началника на РУП-Брезник, с която му е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от шест месеца.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: /п/